

Като ся намървахмы въ голѣмо отча-
яніе, рѣшихмы ся да прибѣгнемъ, ако и
безъ надеждѣ, на най-послѣднето срѣдство
за спасеніе. Наскачахмы въ ладіѣтъ си
и ся оставихмы на Божіѣтъ милость. Бѣхмы
всички десеть души. Слапеитъ буйно ся
пѣняхъ противу сушѣтъ, която сега бѣше
за насъ по-страшна и отъ морето. Между
това когато ся мѣчахмы да доближимъ
до земѣтъ, единъ слапей като планина
рукиѣ ся връхъ насъ и съ таквози у-
стремленіе, щото ладіята ся обържъ съ-
всѣмъ, и всинца потѣняхмы, като едвамъ
пристигнахмы да призовемъ помощъ-тъ
на Вышняго.

Немогъ ви исказа стреснованіето си и
побрѣкваніето си когато ся осѣтихъ че
наднахъ въ дълбочинѣтъ на водытъ. Ако
и да знаяхъ да плувамъ много добръ, но
немогохъ да останѣ свободенъ отъ вле-
ченіето на слапеитъ, ни толкозъ даже
колкото трѣбаше душѣтъ си да поемъ.
По добръ честь единъ слапей мя исввърли
много силно на брѣгътъ комай полумъртъвъ,